

Chojnice, dnia 9 czerwca 1938 r.

ORĘDOWNIK POWIATOWY

POWIATU CHOJNICKIEGO

Nr. 19

T R E Ś Ć

DZIAŁ URZĘDOWY :

48	Przedruk rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20. kwietnia 1938 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22. lipca 1932 r. o opłatach za legalizację narzędzi mierniczych. (Ciąg dalszy)	69
49	Przedruk ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o zmianie niektórych należności b. pruskich władz i instytucji agrarno-finansowych na pożyczki Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej. (Dokończenie)	70

DZIAŁ URZĘDOWY

48

Przedruk Rozporządzenia ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 kwietnia 1938 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 lipca 1932 r. o opłatach za legalizację narzędzi mierniczych.

(Ciąg dalszy.)

§ 3 1 Za sprawdzanie poza miejscem urzędowym narzędzi mierniczych, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2, pobiera się opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej, przy czym legalizacji głównej ta opłata dodatkowa nie może wynosić mniej niż 8 zł. od każdego zgłoszenia.

2. Opłaty dodatkowe przewidziane w punkcie 1, nie pobiera się przy sprawdzaniu poza miejscem urzędowym wzorców niewłaściwych objętości do płynów i wodom. oraz przy sprawdzaniu na prywatnych punktach legalizacyjnych przyrządów do mierzenia energii elektrycznej

Ponadto udziela się następujących zniżek:

a) przy sprawdzaniu poza miejscem urzędowym wzorców niewłaściwych objętości, wymienionych w § 26 pkt. 1 — 5 — 20% opłat zasadniczych,

b) przy sprawdzaniu poza miejscem urzędowym wodomierzy nie pobiera się opłaty, wymienionej w § 29 pkt. 2 lit. d,

c) przy sprawdzaniu na prywatnym punkcie legalizacyjnym przyrządów do mierzenia energii elektrycznej udziela się zniżki opłat, wynoszącej dla liczników energii elektrycznej 70 % opłaty zasadniczej a dla innych przyrządów do mierzenia energii elektrycznej — 50% opłaty zasadniczej.

§ 4. Jeżeli urzędnik, delegowany do czynności poza miejscem urzędowym, nie mógł przystąpić do sprawdzenia z powodu, że wszystkie zgłoszone narzędzia miernicze już przy oględzinach powierzchownych okazały się nieodpowiednio przygotowanymi lub oczyszczonymi, albo nielegalnymi, jak również z powodu, że nie zostały do dyspozycji potrzebne środki i pomoc, czy też wskutek innych okoliczności, spowodowanych przez zgłaszającego to pobiera się opłatę w takiej wysokości, w jakiej należało ją pobrać w wypadku zbrakowania zgłoszonych narzędzi mierniczych na skutek sprawdzenia całkowitego z tym, zastrzeżeniem że suma opłat za zasadniczych wraz z opłatą dodatkową, przewidzianą w § 3, nie może wynosić więcej niż 20 zł. przy legalizacji głównej i 8 zł. przy legalizacji wtórnej. Jeżeli urzędnik nie mógł przystąpić do sprawdzenia na więcej niż jednym prywatnym punkcie legalizacyjnym lub punkcie czynności na miejscu, to tę opłatę zasadniczą wraz z opłatą dodatkową przewidzianą w § 3, pobiera się w wymieniony wyżej sposób od narzędzi mierniczych, zgłoszonych na każdym z tych punktów z osobna

§ 6. 1. O ile miejsce sprawdzania znajduje się w odległości większej niż 2 kilometry od miejsca urzędowego, zgłaszający obowiązany jest do zwrotu rzeczywistych kosztów przejazdu wydelegowanego urzędnika do miejsca sprawdzania i z powrotem z tym jednak zastrzeżeniem że przy podróżach koleją liczy się koszt przejazdu II klasą, a przy podróżach statkiem — koszt przejazdu I klasą. Jeżeli urzędnik korzysta z własnych środków lokomocji, to zgłaszający uiszcza opłatę kilometrową w wysokości 40 groszy za każdy rozpoczęty kilometr odległości, przebytej w ten sposób przez urzędnika. Zgłaszający ponosi koszty przejazdu dorożką (konną lub samochodową) wydelegowanego urzędnika tylko wtedy, jeżeli urzędnik ten rzeczywiście z dorożki korzystał i jeżeli nie miał możliwości skorzystać z tańszego środka lokomocji, np. tramwaju, autobusu itp. Za podstawę do obliczania wydatków przejazdu dorożką służy taksa, zatwierdzona przez władze dla danej miejscowości.

Przy sprawdzaniach poza siedzibą urzędu obciążają zgłaszającego diety urzędnika w wysokości 8 złotych dziennie; ponadto zgłaszający ponosi koszty noclegów urzędnika, jeżeli urzędnik ten rzeczywiście za nocleg zapłacił, i tylko w wysokości tej zapłaty, albo obowiązany jest dostarczyć urzędnikowi dla noclegu oddzielny pokój z czystą pościelą. Diety urzędnika nie są pobierane w tych wypadkach, kiedy cała delegacja — (sprawdzanie poza siedzibą urzędu miar wraz z podróżą) trwała nie dłużej niż 6 godzin. Poza tym przy obliczaniu diet urzędników, delegowanych na wezwanie zgłaszającego mają zastosowanie przepisy dotyczące diet za podróże służbowe funkcjonariuszów państwowych.

2. Jeżeli na piśmienną prośbę zgłaszającego sprawdzanie narzędzi mienniczych poza miejscem urzędowym odbywa się częściowo lub całkowicie w czasie poza normalnymi godzinami urzędowania, to przy czynnościach zarówno w siedzibie jak i poza siedzibą urzędu zgłaszający uiszcza opłatę dodatkową na rzecz urzędnika według zasad następujących:

a) normalnymi godzinami urzędowania poza miejscem urzędowym, lecz w siedzibie urzędu są zwykłe godziny urzędowe urzędu miar;

b) przy czynnościach poza siedzibą urzędu normalne urzędowanie trwa nie dłużej niż 7 godzin w czasie od godziny 8 do godziny 18 w dnie powszednie; jeżeli podróż do miejsca czynności odbywała się w porze pomiędzy godziną 24 a 6, to bezpośrednio po przyjeździe urzędnik ma prawo do dwugodzinnego odpoczynku który się zalicza na poczet godzin normalnego urzędowania;

c) za czas pracy urzędnika poza wyżej wymienionymi normalnymi godzinami urzędowania, tj. przy czynnościach w siedzibie urzędu za godziny poza zwykłymi urzędowymi (lit. a), a poza siedzibą urzędu za godziny ponad określone w lit. b. normalna ilość godzin w granicach od godziny 8 do 18 i za czas pracy poza tymi granicami oraz za czas pracy w niedzielę i dnię świąteczne, zgłaszający opłaca 3 złote za każdą

pełną nad normalną godzinę pracy w czasie od godziny 6 do 24 i po 6 złotych za każdą pełną godzinę pracy w czasie od godziny 24 do 6.
(Ciąg dalszy nastąpi).

49

Przedruk Ustawy

z dnia 9 kwietnia 1938 r.

o zmianie niektórych należności b. pruskich władz i instytucji agrarno — finansowych na pożyczki Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej

Dokończenie.

Art. 7. (1) Sumę nie zapadłych przed dniem 1 lipca 1939 r. rat, powstałych z rozłożenia należności na podstawie przepisów wymienionych w art. 2 pkt. 2 przyjmuje się do konsolidacji w kwocie obniżonej o $\frac{1}{3}$.

(2) Sumę rat zaległych, których termin płatności przypadła w czasie od dnia 1 października 1934 do 30 września 1937 r. przyjmuje się do konsolidacji z uwzględnieniem ulg. przyznanych dłużnikom na podstawie przepisów o odroczeniu (art. 2 pkt. 2)), natomiast obniżenia, przewidzianego w ustępie poprzedzającym, nie stosuje się.

Art. 8. (1) Wymagalne w dniu 1 lipca 1939 r. nieprzedawnione należności za zasiewy i zapasy (tzw. wolne żniwa) nieprzedawnione renty za tzw. wolne lata oraz inne należności nieoprotowane nie wyłączając należności ubocznych, kosztów zwrotnych itp. przyjmuje się do konsolidacji w kwocie obniżonej o $\frac{1}{3}$. Należności, które były oprocentowane poniżej 3% w stosunku rocznym obniża się odpowiednio w zależności od wysokości stopy procentowej i długości pozostałej części okresu amortyzacyjnego.

(2) Wymienione w ustępie poprzedzającym należności za „wolne żniwa” oblicza się według przeciętnych cen giełdy w Poznaniu w latach 1937 i 1938, a jeżeli w zobowiązaniach dotyczących zwrotu tych należności, wymienionych w rozdziale obsianego gruntu — po 100 złotych z 1 ha obsianego obszaru.

Art. 9 (1) Jeżeli na podstawie art. 11 lub 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. powołanego w art. 2 pkt. 2), dłużnik uzyskał czasowe obniżenie rat należności konsolidowanych, płatnych po dniu 1 lipca 1939 r. i obniżone w ten sposób raty okazałyby się niższe od rat ustalonych w wyniku konsolidacji — to te ostatnie raty obniża się odpowiednio na ten sam okres czasu.

(2) Przewidzianych w ust. (1) bonifikat nie stosuje się, jeżeli zwiększenie raty po konsolidacji w porównaniu z ratami płatnymi przed konsolidacją nastąpiło wskutek doliczenia rat, zaległych, płatnych po dniu 1 października 1934 r. (art. 7 ust. (2)) lub należności wymienionych w art. 8.

Art. 10 Sumę należności, obliczonych według art. 5 — 9 uznaje się za pożyczkę Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej. Do pożyczek tych stosuje się przepisy obowiązujące przy udzielaniu

pożyczek z Funduszu Obrótowego Reformy Rolnej, o ile ustawa niniejsza nie zawiera przepisów odmiennych

Art. 11. (1) Oprocentowanie pożyczek konsolidacyjnych wynosi 3% w stosunku rocznym

(2) Okres spłaty pożyczek, których kwota przekracza 200 złotych wynosi:

- 1). jeżeli w skład skonsolidowanej należności wchodzi renta stała — 46½ lat;
- 2). jeżeli w skład skonsolidowanej należności wchodzi renta amortyzacyjna lub inna należność amortyzacyjna — 8, 16 31 lub 46½ lat, zależnie od tego, który z tych okresów jest najbardziej zbliżony do pozostałej części pierwotnego okresu amortyzacyjnego; gdyby jednak przy zastosowaniu tego okresu umorzenia rata płatna po konsolidacji okazała się większa od raty, płatnej przed konsolidacją należy przyjąć okres odpowiednio dłuższy, chyba że zwiększenie raty po konsolidacji nastąpiło wskutek doliczenia rat zaległych, płatnych po dniu 1 października 1934 r (art. 7 ust. (2)) lub należności, wymienionych w art. 8.

(3) Pożyczki nie przekraczające 200 złotych rozłożone będą na spłaty do lat 8 bez oprocentowania.

Art. 12. (1) Pożyczkom konsolidacyjnym służy w dziale III ksiąg wieczystych to pierwszeństwo hipoteczne, z jakiego korzystały należności konsolidowane niezależnie od tego, czy wpisane były w dziale II lub III wieczystych ksiąg, jeżeli należności konsolidowane korzystały z ustawowego przywileju zaspokojenia z nieruchomości — pożyczkom konsolidacyjnym służy pierwszeństwo hipoteczne przed wszystkimi wpisami w dziale II lub III ksiąg wieczystych

(2) Suma pożyczek konsolidowanych korzystających z zabezpieczenia hipotecznego, określonego w postępie poprzedzającym nie może przekraczać sumy należności konsolidowanych, które przed konsolidacją korzystały z zabezpieczenia rzeczowego (nie wyłączając hipotek zabezpieczających), przy czym dla rent stałych (art. 5 ust. (1) za sumę, która korzystała z zabezpieczenia rzeczowego, uważa się sumę wykupu renty ustaloną zgodnie z postanowieniami umownymi lub przepisami ustawowymi

(3) Suma pożyczki konsolidacyjnej, nie mieści się w sumie określonej w ust. (2), zabezpieczona będzie na dalszym miejscu hipotecznym

(4) Raty, nie objęte konsolidacją (art. 2 ust. (2)), korzystają po konsolidacji z dotychczasowego zabezpieczenia o tyle tylko, o ile suma pożyczki konsolidacyjnej nie wyczerpała sumy należności, które były zabezpieczone hipotecznie przed konsolidacją

(5) W miarę spłaty pożyczki konsolidacyjnej nie powstaje hipoteka właściciela w miejscu wpisu zabezpieczającego pożyczkę.

Art. 13 W razie sprzedaży z licytacji nieruchomości obciążonej pożyczką konsolidacyjną, nieumorzony kapitał pożyczki pozostaje w całości

ci na tym samym miejscu hipotecznym, wszystko zaś zobowiązania poprzedniego właściciela nieruchomości z tytułu tej pożyczki nie wyłączają jego osobistej odpowiedzialności za dług przechodzą z mocy samego prawa na nabywcę nieruchomości

Art. 14 (1) Nieruchomości, obciążone w dniu 1 października 1937 r. należnościami wymienionymi w art. 1, podlegają ograniczeniom określonym w ustawie z dnia 14 kwietnia 1937 r. o ograniczeniu obrotu nieruchomościami powstałymi z parcelacji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 272) Ujawnienie tych ograniczeń następuje w księgach wieczystych na wniosek Państwowego Banku Rolnego.

(2) Z chwilą ujawnienia w księgach gruntowych ograniczeń, wynikających z ustawy powołanej w ust. (1) gasną zobowiązania i rygory, wynikające z tego samego stosunku prawnego co należność objęta konsolidacją, a mianowicie: prawa odkupu ograniczenia zbycia i obciążenia, obowiązek ubezpieczenia od ognia i gradobicia. Wpisy hipoteczne, dotyczące tych ograniczeń i rygorów, nie wyłączając hipotek zabezpieczających, o ile nie są one niezbędne dla zabezpieczenia sumy pożyczki konsolidacyjnej (art. 12 ust. (2)), podlegają wykreśleniu na wniosek Państwowego Banku Rolnego lub właściciela nieruchomości

(3) Przepisów ust. (1) i (2) nie stosuje się do należności, będących w administracji Lasów Państwowych.

Art. 15 (1) Konsolidację przeprowadza Państwowy Bank Rolny, wysyłając odłuzników oświadczenia, zawierające: uznanie sumy należności, objętych konsolidacją za pożyczki Funduszu Obrótowego Reformy Rolnej, wysokość tej pożyczki oraz jej obliczenie, jak również treść zmian które będą przeprowadzone i ujawnione w księdze wieczystej. Jednostronne oświadczenie Banku o uznaniu sumy należności objętych konsolidacją za pożyczkę Funduszu Obrótowego Reformy Rolnej, stanowi stwierdzenie powstania nowego stosunku prawnego między dłużnikiem, a Skarbem Państwa z tytułu udzielanej pożyczki

(2) Wymienione w ust. (1) oświadczenia Banku stanowią tytuł dla dokonania wszystkich wpisów hipotecznych w wykonaniu ustawy niniejszej, nie wyłączając wpisów dokonywanych na podstawie art. 14.

Art. 16. Konsolidacja należności, ciążących na nieruchomościach do których toczy się egzekucja, może być wstrzymana do czasu zakończenia lub umorzenia postępowania egzekucyjnego

Art. 17 (1) Przy wykupie rent stałych w okresie po wejściu w życie ustawy niniejszej do dnia 1 lipca 1939 r. na skutek wypowiedzenia dłużnika, stosowana będzie przy obliczeniu sumy wykupu mnożna, obniżona do 20 jeżeli zaś chodzi o renty wieczyste (kanony, czynsze z tytułu dzierżawy dziedzicznej), nie objęte przepisami art. 2 pkt. i) ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrótowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 40, poz. 364) — mnożna obniżona do 15

(3) W razie całkowitej przedterminowej spłaty w gotówce i rent amortyzacyjnych w okresie wymienionym w ust. (1) stosuje się bonifikatę w wysokości 20% nieumorzonego kapitału.

Art. 18. Opłaty sądowe od wpisów hipotecznych, wnoszonych na podstawie ustawy niniejszej, obniża się o 50%. Opłaty te, z wyjątkiem opłat od wpisów, wnoszonych na podstawie art. 14 ust. (1), ponosi właściciel nieruchomości.

Art. 19. Ustawa niniejsza stosuje się również do należności, które zostaną ujawnione do lipca 1941 r. lub przejęte do administracji po wejściu w życie ustawy niniejszej lub po tym terminie zostaną włączone do Funduszu Obrótowego Reformy Rolnej. Wszelkie należności, ujawnione po dniu 1 lipca 1941 r., umarza się.

Art. 20 (1) Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do wydania w drodze rozporządzenia szczegółowych przepisów, celem ujawnienia w sięgach gruntowych zmian, wynikających z zastosowania ustawy niniejszej.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do wydania w drodze rozporządzenia przepisów, celem ujawnienia w operatach katastralnych zmian, wynikających z zastosowania ustawy niniejszej.

Art. 21. Z dniem 1 lipca 1939 r. tracą moc wszelkie przepisy, normujące stosunki prawne, które były podstawą powstania należności, objętych ustawą niniejszą, a w szczególności:

- 1) ustawa z 2 marca 1850 r. o wykupie ciężarów realnych i uregulowaniu stosunków dworsko-włościańskich (Zb. Praw pruskich str. 77);
- 2) ustawa z 2 marca 1850 r. o tworzeniu banków rentowych (Zb. pr, pr, str. 112);
- 3) ustawa z 24 kwietnia 1886 r. o popieraniu niemieckiego osadnictwa w prowincjach zachodnio-purskiej i poznańskiej (Zb. pr,

pr, str. 131), w brzmieniu nadanym ustawami: z dnia 20 kwietnia 1898 r. (Zb. pr, pr, str. 63), z 1 lipca 1902 r. (Zb. pr, pr, str. 234) i z dnia 20 marca 1908 (Zb. pr, pr, str. 29) — w części nie uchylonej rozporządzeniem Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej z 25 czerwca 1919 r. o ustanowieniu Urzędu Osadniczego (Tyg. Urz. Min, b dz, pr, Nr 83),

- 4) ustawa z 27 czerwca 1890 r. o włościach rentowych (Zb. pr, pr, str. 209);
- 5) ustawa z 7 lipca 1891 r. o popieraniu tworzenia włości rentowych (Zb. pr, pr, str. 274) w brzmieniu, nadanym ustawą z 8 maja 1916 r. o popieraniu osadnictwa (Zb. pr, pr, str. 51);
- 6) ustawa z 8 stycznia 1896 r. o niepodzielnym dziedziczeniu gospod. rentownych i osadniczych (Zb. pr, pr, str. 124);
- 7) ustawa z dnia 12 lipca 1900 r. o udzieleniu kredytów przejściowych przy tworzeniu włości rentowych (Zb. pr, pr, str. 300) w brzmieniu, nadanym ustawą z 20 lipca 1910 r. (Zb. pr, pr, str. 149);
- 8) ustawa z 26 czerwca 1912 r. o wzmocnieniu niemieckości w niektórych dzielnicach Państwa (Zb. pr, pr, str. 183);
- 9) art. 29 ustawy z 20 września 1899 r. wykonawczej do kodeksu cywilnego z 1896 r.

Art. 22. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 23. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów: Sławoj Składkowski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

I. Poniątoski.